

INGEZONDEN

BEHANDELING VAN KLEINE KINDEREN

Geachte Redactie,

Naar aanleiding van Uw redactioneel commentaar in het oktobernummer veroorloof ik mij enige opmerkingen:

Achter elke gedachtenwisseling over kinderbehandeling staat steeds de praktijk waar het bij de besprekingen om gaat. Hoe dan ook: uiteindelijk zal de tandarts zich over de stoel buigen en het kind trachten te helpen. De praktische mogelijkheden daarbij bepalen in laatste instantie de gang van zaken.

De drie woorden waarmee U het artikel beëindigt nl.: „wel erg weinig” zijn m.i. nog veel te hoopgevend. Het is tijd, dat men het erover eens wordt, dat er althans in groter verband, onder de huidige omstandigheden geen mogelijkheden zijn tot het verlenen van effectieve tandheelkundige hulp aan (kleine) kinderen.

Waarom niet?

1. De grote massa der ouders beseft en waardeert niet het nut van de zeer vroegtijdige tandheelkundige zorg voor hun kinderen. Een zorg, die in hoofdzaak thuis moet geschieden met allerlei maatregelen, waardoor de ouders zich opofferingen moeten getroosten.

2. Verreweg de meeste tandartsen komen om begrijpelijke redenen niet tot kinderbehandeling.

De vaak nogal grote gezinnen hier te lande eisen in hoge mate de aandacht der ouders voor andere dagelijkse noodzakelijkheden op. Daardoor komt de aanvankelijk minder belangrijk lijkende tandheelkundige zorg onherroepelijk in het gedrang, met alle aan deskundigen welbekende gevolgen.

Door deze gang van zaken wordt het de tandarts zeer onmogelijk er „iets van te maken” en bevinden wij ons in een vicieuze cirkel.

Om aan te geven in welke richting er gewerkt moet worden, is er in het verleden herhaaldelijk op gewezen, dat men *bij het begin* moet beginnen.

Er zal daarbij bovendien slechts kans van slagen zijn met die zeer weinige ouders, die vrijwillig en bij voortdurend voor hun kinderen doen, wat van deskundige zijde wordt aanbevolen. Verder voorzover deze ouders daartoe een tandarts kunnen vinden, die voor de kinderbehandeling slechts sporadisch voorkomt en last not least dan nog slechts, als de mate van gebitsverval niet toch te erg blijkt te zijn.

Als er dan in een gesprekscentrum getracht wordt effectieve – dat is radicale! – maatregelen te vinden, is dat een verheugend initiatief.

Wie tot de aanwezigen behoorde bij deze besprekingen, moet ook de oprechte hunkering hebben aan gevoeld naar een mogelijkheid de kleine patiëntjes werkelijk verantwoorde tandheelkundige hulp te kunnen verlenen.

Niets is onaangenamer, steeds maar die ellendige tang te moeten hanteren in een door de omstandigheden opgedrongen „eensgezind radicalisme”, dat teleurstellenderwijze blijkbaar door de buitenstander niet kan worden begrepen.

Hoogachtend met collegiale groet,

H. Brouwer